

Van ugye a végzet

Szinte mindent megbeszéltünk.
Mindent.
Mégis maradtak elvarratlan szálak.

Ekkor lett az, hogy meggyűlöltél
mindazért, amit elmondtál magadról.

Talán a kánikula tette, a forróság,
az őszbe hajló nyár különös ragyogása,
hogy vakságom azóta is tart.

*Embert nem engedtem még ilyen közel
magamhoz, írtam. Én sem, főleg nem
pasit. Később tudtam meg, hogy szerelmes
voltál a témavezetődbe.*

Mert az embert sokáig elkísérik az
életében egyes tanárok. *Nem sokáig,
örökké.* Így visszamenőleg is értelmet
nyert ez a mondatod. És most én is így
jártam; mióta beláttam, nem velem,
hanem magaddal van bajod, immár
nem hadakozom ellened.

Vihar

Ez a vihar más, mint a többi, ez
nem afféle shakespeare-i, sem bob
dylan-i *tempest*, ez másutt arat halált
és kaszálja az emberfőket, és mártja
pengéjét a lélek zselés állagába,
ez a vihar már túllépett rajtam is
rég, csak azt kíméli furcsamód,
aki rászolgált pedig, hogy viharvert
legyen, és isteni gondviselésnek
tulajdonítja, hogy megúsza háza és
minden jószága, mert igaz a közhely,
hogy mindig csak a jók mennek el,
meglehet, olykor érdem szerint is lesújt,
hinnéd, hogy vakon, szeszélyesen,
de nem, mert bizony egy ördögi terv
szerint, tudatosan válogat végtelen
dobozának játékszerei között, amik
mi vagyunk.

Éjszaka

Lapátra került éjszaka.
Riadalmasan szép hajnal.
Orrodban száradt vér szaga.
Misére felzúg a kardal.

Álmodtad talán vagy mégsem?
Apad a vér a szívből el.
Bámul egy hályogos vén szem.
Látod? A halál sír, s ölel.

Hiába kutatja álmod,
nem ismer eztán senki rád.
Utad már odaát járod.
Nyakadban lóg dögcédulád.